

Orden, at han faaer den ved Pensionsloven bestemte Pension eller Væntepenge, det finder man gaanske i sin Orden; men det forekommer mig at være ubilligt, at disse underordnede Mænd, som jo ikke have den fulde retslige Stilling og ikke have noget Krav i saa Henseende, skulle behandles saa haardt, som det her er Tilfældet. Det er ikke min Mening at ville føre Klage over vedkommende Ministerium i denne Anledning, men det forekommer mig, at man kunde have taget et Billighedshensyn til disse Mænd, og ladet dem komme til at nyde en lysvarig Understøttelse. Jeg har allerede ifjor været med til at indstille Andragendet under Nr. 5, og har altsaa naturligvis ikke kunnet undlade, da det atter forelaa taar, at gjøre den samme Indstilling. Desværre er det, naar man er i et Mindretal i et saadant Udvalg, ikke sagt, at Indstillingen faaer nogen som helst Betydning, men den har dog for mig den Betydning, at vise, hvad der efter min Mening er en Retfærdighed, at gjøre en Indstilling om Noget, som jeg finder, at Thinget med Billighed kunde gaae ind paa. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgfreds omtalte ogsaa de to sidste af de Indstillinger, der ere gjorte, nemlig Indstillingen under Nr. 9 angaaende Fernstøber Lunde og Indstillingen under Nr. 10 angaaende Hr. Borch. Den Maade, hvorpaa han gjorde dette, maa foranledige En til ikke at stille sig videre imod det ærede Medlem, og bortfjerne ethvert personligt Hensyn, og dette skal jeg ogsaa her gjøre; men det forekommer mig, at der i hans Udtalelse alligevel laa en ikke ringe Grad af Velvillie for de vedkommende Andragere, og at det mere var fra Principets Standpunkt, han angreb Sagen, end for det enkelte Tilfældes Skyld. Nu vil jeg her sige, at det i saadanne Sager som disse, hvor der er Tale om at tilfredsstille et Billighedskrav, jo ikke er muligt at opstille retsgyldige Regler, thi dersom der var nogen Ret, saa behøvede man jo ikke at gaae hen til Begrebet Billighed. Her er jo ikke Noget, der har

paastaet, at disse to Mænd havde en Ret. Om den første af disse Mænd, nemlig Andrageren Lunde, maaftoe i sine Andragender til Thinget skulde have udtalt en Formening om, at han havde lidt en Krænkelse, en Tilfidsættelse, at han ikke havde faaet givne Tilfagn opfyldte osv., saa troer jeg dog ikke, at man maa tage det saa noie dermed. Naar en Mand har seet sig stuffet i sine Forventninger, for hvilke der laa en høj Grad af Billighed til Grund — jeg udtrykte mig mindre klart, jeg mener, at, forsaavidt en Mand har den Overbevisning, at man ikke uden Ubillighed kunde nægte ham at opfylde et Krav, kan der ofte, naar han ikke finder sine Forventninger opfyldte, opstaae en Bitterhed hos ham, og jo længere det varer, inden han faaer dem opfyldte, desto mere kan det see ud for ham, som om det blev en bitter Stuffelse, en Tilfidsættelse af et Retsskrav. Saaledes stiller det sig ofte for den, der er interesseret i en Sag; han er ikke den, der kan see klarest i Sagen, men det er andre upartiske Mænd, der senere komme til at bedømme Andragendet, og naar der ikke fremkommer Andet til Thinget fra Finantsudvalgets Side end en Henstilling om at vise Billighed, saa troer jeg ikke, at man skal fordrø Regler fremdragne, men man skal derimod sige: kan Thinget forsvare ligeoverfor Landet at vise en Billighed imod den vedkommende Mand? Og i saa Henseende troer jeg, at vi fuldkommen have Retten paa vor Side. Denne Mand er bekendt her i Landet som en af dem, der have haft en ikke ringe Indflydelse paa den rolige Udvikling, som i 1848 fandt Sted i demokratisk Retning, og jeg er derfor overbevist om, at der er Mange, det store Fleertal her i Landet, der have Medfølelse for en saadan Mand i Almindelighed. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at foruden hvad der foreligger her i Udvalgets Betænkning, har jeg havt Leilighed til om denne Sag at see en Udtalelse af en Mand, der i mange Aar har været Medlem af dette Thing, og som netop